

Kolmanneksi kantaja väittää, että riidanalaisen asetuksen antamisessa loukattiin hänen puolustautumisoikeuksiaan. Kantaja väittää, ettei komissio esittänyt näyttöä koskevaa selvitystä vaan ainoastaan pakotekomitean lausuntoon sisältyvät väitteet. Koska näyttöä ei esitetty, kantajalla ei ollut mahdollisuutta huomauttaa komissiolle siihen liittyvistä virheistä tai väärinkäsityksistä.

Neljänneksi kantaja väittää, että asetus merkitsee hänen omaisuudensuojaansa kohdistuvaa oikeudenvastaista rajoitusta, koska sillä jäädytetään kantajan varoja taannehtivasti ja määräämättömäksi ajaksi myös tulevaisuudessa.

Kanne 5.3.2010 — Italia v. komissio

(Asia T-117/10)

(2010/C 148/57)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Kantaja: Italian tasavalta (asiamiehet: avvocato dello Stato P. Gentili ja avvocato dello Stato G. Palmieri)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

— Euroopan komission 22.12.2009 tekemä päätös nro C(2009) 10350, joka liittyy Euroopan aluekehitysrahaston (EAKR) Italialle toimintasuunnitelma POR Pugliaa, tavoite 1 2000-06, varten myöntämän rahoitustuen vähentämiseen, on kumottava

— komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Italian tasavalta riitauttaa unionin yleisessä tuomioistuimessa 22.12.2009 tehdyn komission päätöksen nro C(2009) 10350,

joka annettiin tiedoksi 23.12.2009 ja joka liittyy Euroopan aluekehitysrahaston Italialle toimintasuunnitelma POR Pugliaa, tavoite 1 2000-06, varten myöntämän rahoitustuen vähentämiseen.

Italian tasavalta esittää tämän riitauttamisen tueksi seuraavat perusteet.

Ensimmäinen kanneperuste. Asetuksen N:o 1260/99 (¹) 39 artiklan 2 kohdan c alakohdan ja 3 kohdan ja asetuksen 438/2001 (²) rikkominen. Kantaja väittää näiltä osin, että unionin tilintarkastajat ovat ensimmäisen tason tarkastuksissa päättäneet järjestelmään liittyvien laiminlyöntien olemassaolon joistakin sellaisista sääntöjenvastaisuuksista, joiden ei näissä tarkastuksissa ollut osoitettu tapahtuneen julkisia rakennustöitä koskevan tarjouskilpailun ja niissä tehtyjen sopimusten täytäntöönpanon osalta. Mutta riidanalaisessa päätöksessä ei ole tosiasiallisesti kumottu alueen esittämiä analyttisiä vastapäätelmiä, joilla suljettiin pois järjestelmään liittyvät laiminlyönnit; siinä ei ole myöskään sovellettu asetuksen N:o 1260/99 39 artiklassa tarkoitettua kiinteämääräistä 10 prosentin oikaisua, aivan kuin ensimmäisen tason alueelliset valvontajärjestelmät eivät olisi asetuksen N:o 438/2001 4 artiklassa säädetyn mukaisia. Komissio on näin loukannut myös kumppanuusperiaatetta.

Toinen kanneperuste. Asetuksen N:o 1260/99 39 artiklan 2 kohdan c alakohdan ja 3 kohdan ja asetuksen N:o 438/2001 10 artiklan rikkominen. Kantaja täsmentää tältä osin, että toinen peruste on samanlainen kuin ensimmäinen mutta että se koskee asetuksen N:o 438/2001 10 artiklassa säädettyjä toisen tason tarkastuksia, joita unionin tilintarkastuksissa on kuitenkin pidetty järjestelmänsä osalta puutteellisina sellaisten sääntöjenvastaisuuksien vuoksi, joita ei ollut havaittu ja jotka liittyivät muutamiin markkinointivuosiin, mutta jotka alue oli kaikista näistä sääntöjenvastaisuuksista huolimatta analyttisesti kiistänyt sellaisiin tosiseikkoihin ja oikeudellisiin seikkoihin liittyvillä lausumilla, joita riidanalaisessa päätöksessä ei ole kumottu.

Kolmas kanneperuste. Perusteluvollisuuden laiminlyönti ja asetuksen N:o 1260/99 39 artiklan 2 ja 3 kohdan rikkominen. Päätöstä rasittaa perusteluvollisuuden laiminlyönti, koska päätelmä, jonka mukaan olemassa oli sellaisia järjestelmään liittyviä laiminlyönnejä, jotka oikeuttivat kiinteämääräiseen 10 prosentin oikaisuun, perustuu vuosien 2007 ja 2008 tarkastuksissa ilmeneeseen tilanteeseen, ja koska siinä ei ollenkaan oteta huomioon alueen asiakirjoin osoittamaa, vuoden 2009 loppuun mennessä tapahtunutta määrällistä ja laadullista kehitystä eikä edellisistä perusteista ilmeneviä, tarkastajien erityisistä arvioinneista esitettyjä vastapäätelmiä. Komission päätös, jonka mukaan rahastolle aiheutui vakavaa vahinkoa, on siis perusteeton.

Neljäs kanneperuste. Asetuksen N:o 1260/99 12 artiklan ja asetuksen N:o 438/2001 4 artiklan 1 kohdan sekä SEUT 258 artiklan rikkominen ja vastaajan toimivallan puuttuminen. Kantajan mukaan komissio oli antanut ratkaisevan merkityksen sille, ettei julkisia hankintasopimuksia koskevien säännösten oletettua rikkomista ollut tutkittu. Kuitenkin asetuksen N:o 1260/99 12 artiklaa ja asetuksen N:o 438/2001 4 artiklaa oikein luettaessa ilmenee, että näiden säännösten järjestelmällinen rikkominen ei voi suoraan johtaa kiinteämääräiseen oikaisuun, vaan niiden perusteella on aloitettava jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisestä koskeva menettely, ja maksut on tässä yhteydessä asetuksen N:o 1260/99 32 artiklan 3 kohdan f alakohdan nojalla keskeytettävä niiden toimenpiteiden nojalla, joihin rikkominen liittyy.

- (¹) Rakennerahastoja koskevista yleisistä säännöksistä 21.6.1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1260/1999 (EYVL L 161, s. 1).
 (²) Neuvoston asetuksen (EY) N:o 1260/1999 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä rakennerahastoista myönnettävän tuen hallinto- ja valvontajärjestelmien osalta 23.3.2001 annettu komission asetus (EY) N:o 439/2001 (EYVL L 63, s. 21).

Kanne 10.3.2010 — USFSPEI ym. v. neuvosto

(Asia T-122/10)

(2010/C 148/58)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantajat: Union syndicale fédérale des services publics européens et internationaux (USFSPEI) (Bryssel, Belgia), Giuseppe Calo (Luxemburg, Luxemburg) ja Jean-Pierre Tytgat (Mamer, Luxemburg) (edustajat: asianajajat J.-N. Louis, A. Coolen, B. Cambier, L. Renders, S. Pappas)

Vastaaja: Euroopan unionin neuvosto

Vaatimukset

- Euroopan unionin virkamiesten ja muun henkilöstön palkkojen ja eläkkeiden sekä näihin palkkoihin ja eläkkeisiin liittyvien korjauskertoimien mukauttamisesta 1 päivästä heinä-

näkuuta 2009 23.12.2009 annettu neuvoston asetus (EU, Euratom) N:o 1296/2009 on kumottava, ja asetuksen vaikutukset on pysytettävä voimassa siihen saakka, kunnes neuvosto on antanut uuden, komission ehdotuksen mukaisen asetuksen, joka tulee voimaan 1.7.2009.

- Neuvosto on velvoitettava maksamaan kantajille Calo ja Tytgat sekä muille Euroopan unionin virkamiehille ja muulle henkilöstölle, erääntyneet palkka- ja eläke-erät, joihin heillä on oikeus 1.7.2009 lukien, sekä niihin erääntyneiden erien eräpäivistä lukien lisättävä Euroopan keskuspankin perusrahoitusoperaatioille vahvistaman korkokannan mukainen viivästyskorko lisättynä kahdella prosenttiyksiköllä.
- Neuvosto on velvoitettava maksamaan USF:lle yksi euro symbolisena korvauksena henkisestä kärsimyksestä, joka johtui siitä, että lainvastaisen, 23.12.2009 annetun asetuksen N:o 1296/2009 antaminen oli virkavirhe.
- Euroopan unionin neuvosto on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajat vaativat kanteellaan Euroopan unionin virkamiesten ja muun henkilöstön palkkojen ja eläkkeiden sekä näihin palkkoihin ja eläkkeisiin liittyvien korjauskertoimien mukauttamisesta 1 päivästä heinäkuuta 2009 23.12.2009 annetun neuvoston asetuksen (EU, Euratom) N:o 1296/2009 (¹) kumoamista.

Kanteensa tueksi kantajat vetoavat asetuksen N:o 1296/2009 lainvastaisuuteen, menettelyn väärinkäyttöön sekä SEU 4 artiklan 3 kohdasta seuraavan vilpittömän yhteistyön periaatteen ja johdonmukaisuusperiaatteen loukkaamiseen.

Lisäksi kantajat vetoavat siihen, että henkilöstösääntöjen 65 ja 65a artiklaa ja henkilöstösääntöjen liitteessä XI olevaa 1 ja 3 artiklaa on rikottu sekä siihen, että samansuuntaisuus- ja luotamuksensuojaperiaatteita sekä ”patere legem quam ipse fecisti”-periaatetta (säännön laatijan on noudatettava itse laatimaansa sääntöä), on loukattu.

Kantajat vetoavat lopuksi siihen, että perusteluvollisuutta ei ole noudatettu ja että suhteellisuusperiaatetta on rikottu.

(¹) EUVL 2009, L 348, s. 10.